

Sygn. akt – IX Ka 183/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18. czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Andrzej Walenta

Sędziowie: S.S.O. Barbara Plewińska

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – staż. Marzena Chojnacka

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela skarbowego – (...)Urzędu Skarbowego w T.– Piotra Dłutkowskiego,
po rozpoznaniu w dniu 18. czerwca 2015 r.

sprawy **P. B.** – oskarżonego z art. 57§1 kks oraz z art. 77§3 kks w zw. z art. 6§2 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 16. stycznia 2015 r., *sygn. akt II W 194/14*,

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. obciąża oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 400 (czterystu) zł.

Sygn. akt IX Ka 183/15

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uporczywie nie wpłacał na rachunek Naczelnika (...)Urzędu Skarbowego w T., w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za okresy: od kwietnia do września 2013 r. i od stycznia do maja 2014 r. w Kwocie łącznej 31.024,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

działając w warunkach czynu ciągłego od 20 lutego 2013 r. do 20 stycznia 2014 r. niw płacił w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczkę pobrano) na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych jako płatnik za okres: od stycznia do grudnia 2013 r. w łącznej wysokości 6.497,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 ks w zw. z art. 6 § 2 kks

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 roku (sygn. akt II W 194/14):

I. Uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów stanowiących wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1kks i art. 77 § 3 ks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to w myśl art. 50 § 1kks w zw. z art. 57 § 1kks w zw. z art. 48 § 1,3 14kks wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 4.000 (czterech tysięcy) złotych;

II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami postępowania w wysokości 90 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok w całości.**

Zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 57 § 1 kks i 77 § 3 kks poprzez błędne uznanie poprzez Sąd, że sprawca posiadał możliwość zachowania się zgodnie z normą nakazującą mu wykonanie obowiązku podatkowego, gdy w rzeczywistości z jego wyjaśnień jak i dowodów przedłożonych Sądowi wynika, że takiego obowiązku nie był w stanie wykonać jak i jego zamiarem nigdy nie było uchylanie się od tego obowiązku.

W związku z powyższym obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy uznał apelację za oczywiście bezzasadną, utrzymując w całości zaskarżony wyrok w mocy.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji słusznie uznał P. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących wykroczenia skarbowe, rzetelnie i prawidłowo argumentując swoje stanowisko w uzasadnieniu skarżonego wyroku.

Istotą wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks jest wykazanie, iż podatnik uporczywie uchylał się od płacenia wymaganego podatku w wyznaczonym terminie. Zgodnie z § 2 wskazanego artykułu sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jedynie jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe, wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu.

W chwili wszczęcia postępowania P. B. nie miał zapłaconego w ustawowych terminach na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w T. należnego podatku od towarów i usług za wskazane okresy w łącznej kwocie 31. 024,00 zł. Pozostająca do zapłaty suma nadal jest znaczna.

Ponadto, Sąd I instancji słusznie wykazał istnienie w tym przypadku kolejnej przesłanki z art. 57 § 1 kks, mianowicie „uporczywości” w nieterminowym dokonywaniu wpłat. W celu rozwiania wątpliwości, Sąd Rejonowy właściwie przytoczył w tym miejscu dorobek doktryny i orzecznictwa, wyjaśniający jak należy rozumieć ten termin oraz wykazał, że mając na uwadze owe znaczenie, nie sposób ocenić inaczej postępowania oskarżonego. Jak wynika z dokumentów urzędowych podatnik uchylał się od płacenia wymaganych należności za okres: od kwietnia do września 2013 r. od stycznia do maja 2014 r. i na ten czas nie dokonał żadnej wpłaty. Bez wątplenia więc wskazany okres można było scharakteryzować jako „utrzymujący się długo”, w którym owe zachowanie występowało wielokrotnie.

Przy czym jak wynika z orzecznictwa, należy mieć na uwadze nie tylko okres niepłacenia, ale również świadomość i przejawioną wolę podatnika w tym względzie. Jak wykazano, oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, iż był zobowiązany do terminowego wpłacania określonych kwot podatku i nawet przy założeniu wiarygodności jego wyjaśnień, że nie posiadał on pieniędzy na zapłatę tego podatku, to nie sposób zignorować okoliczności, iż nie uczynił w sposób należyty wszystkiego, co było konieczne dla spełnienia tego obowiązku. Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, oskarżony miał bowiem w takiej sytuacji możliwość wnioskowania o rozłożenie na raty danych płatności oraz podejmowania prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, czego nie uczynił. Ponadto, wielokrotnie wybierał opłacanie innych zobowiązań, zamiast opłacania należnych podatków. Zostało mu to więc słusznie poczytane za przejaw złej woli – czyli lekceważenia pierwszeństwa zobowiązań podatkowych.

Oskarżony niewątpliwie dopuścił się także wykroczenia z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego oskarżony po raz kolejny świadomie zdecydował się nie wpłacać obliczonych i pobranych zaliczek na podatek dochodowy w łącznej kwocie 6. 497, 00 zł. W tym przypadku, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, znamię uporczywości nie jest wymagane, więc wywody apelacji odnoszące się do tej kwestii w tym przedmiocie są chybione.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy kara grzywny w wysokości 4000 zł jest sprawiedliwa i została wymierzona zgodnie z dyrektywami sądowego wymiaru kary po myśli art. 53 kk. Powinna ona dać możliwość spełnienia celów prewencji szczególnej oraz ogólnej. Niewątpliwie nie jest ona rażąco surowa, przy uwzględnieniu wielkości szkody wyrządzonej czynami przypisanymi oskarżonemu (czyli kwoty uszczuplonych podatków), jak również odpowiada możliwościom płatniczym oskarżonego, który według jego oświadczenia osiąga miesięczny dochód odpowiadający wysokości tej grzywny.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz w zw. z art. 113 kks oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), Sąd odwoławczy obciążył oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą odpowiadającą 10% wymierzonej mu grzywny.